

CELEBRACIÓ DE LA PASSIÓ DEL SENYOR

Divendres Sant

Homilia pronunciada a la catedral de Vic, el dia 6 d'abril del 2012

Avui és l'únic dia de l'any litúrgic en què el centre de la nostra litúrgia no és l'Eucaristia, sinó la Creu de Jesús. Avui els cristians fem present l'esdeveniment de la mort de Jesús, el moment més gran en la història de la humanitat. La lectura de la passió segons sant Joan ocupa el centre de la primera part de la nostra celebració, que acabarà amb la pregària universal, perquè Crist ha mort per tots els homes. Després farem l'adoració de la creu que serà enlairada enmig nostre; per a acabar amb la comunió del Cos de Crist, l'aliment de l'Eucaristia, en la qual Jesús mateix, mort i ressuscitat, serà el nostre nodriment de vida eterna, nodriment dels pelegrins vers la pàtria definitiva.

En el relat de la Passió que hem escoltat hem sentit com Jesús deia abans d'expirar: *Tot s'ha complert*. L'obra de la salvació de la humanitat s'ha complert; el disseny salvador del Pare d'oferir el seu Fill per la salvació de la humanitat s'ha realitzat, la voluntat de Crist fent seu aquest disseny i aquesta obra s'ha complert. Crist ha pagat per nosaltres el deute contret pel pecat dels nostres primers pares i pel deute dels nostres innumbrables pecats. Crist és la nostra salvació, la nostra redempció, la nostra expiació. Ell ha pagat amb el preu de la seva sang preciosa el nostre rescat, la nostra llibertat.

L'autor de la carta als cristians hebreus que hem escoltat en la segona lectura de la nostra celebració reflexiona sobre el sentit de la mort de Crist, sobre el significat d'aquesta mort redemptora a favor nostre. I ho fa a partir del convenciment que Crist és el nostre gran i únic sacerdot. Els jueus tenien un dia gran per excel·lència, era el dia de la «Gran Expiació» o del «Yom Kipur». Aquell dia el gran sacerdot d'Israel entrava amb la sang dels sacrificis al lloc anomenat «Sant dels sants», darrere el vel, i vessava la sang damunt l'altar i la tapa de l'arca de l'aliança, el propiciatori. Amb aquests ritus hom feia retornar el poble d'Israel a la condició de poble sant, poble de Déu, que havia perdut per culpa dels seus pecats. El gran sacerdot pronunciava aquell dia el nom innominable de Déu, el nom que el Senyor havia revelat a Moisès des de la bardissa que cremava sense consumir-se a la muntanya de l'Horeb.

Crist és el nostre gran i etern sacerdot, com diu la carta als hebreus: *Tenim un gran sacerdot que, travessant els cels, ha entrat davant Déu*. Com hi ha entrat? Amb quina sang? Ja no és la sang de les víctimes, sinó amb la seva pròpia sang. Continua la carta als hebreus: *Tot i que era el Fill, aprengué en els sofriments què és obeir, i un cop consagrat sacerdot es convertí en font de salvació eterna per a tots els qui se li sotmeten*. En Crist no tenim la figura que representaven els sacrificis d'Israel al temple de Jerusalem, sinó el sacrifici perfecte, ofert per aquell que és el sacerdot i la víctima que allibera tot el món del poder del pecat i de la mort.

El gran sacerdot d'Israel el dia de la Gran Expiació pronunciava aquell nom que està per damunt de tot altre nom, el nom del Déu altíssim, que tampoc no pronunciaré per respecte al poble jueu pel qual avui, Divendres Sant, especialment preguem. Abans de la lectura de la Passió, la litúrgia ens ofereix un verset per a ser cantat, extret de la carta de sant Pau als Filipencs: *Crist es féu per nosaltres obedient fins a la mort, i una mort de creu. Per això Déu l'ha exalçat i li ha concedit aquell nom que està per damunt de tot altre nom*. Jesús ha mort en la creu per revelar a la humanitat el nom de Déu, el nom de Déu que es manifesta en la seva obra a favor del seu poble, en la salvació de tota la humanitat. Jesús ens ha manifestat que Déu és el Pare, el seu Pare i el nostre Pare. I ell ha manifestat amb els seus signes i amb les seves paraules que ell és l'estimat del Pare, el Fill unigènit de Déu. Per això mor a la creu, donant testimoni de la veritat, de la seva veritat, com a Fill unigènit del Pare, fonament de tota veritat. Ell confessa davant Ponç Pilat, el governador romà, aquesta veritat: *Teniu raó: jo sóc rei. La meva missió és la de ser un testimoni de la veritat; per això he nascut i he vingut al món: tots els qui són de la veritat escolten la meva veu*.

Germans estimats, avui, Divendres Sant, nosaltres som testimonis del sacrifici redemptor, de l'obediència de Jesús al Pare, de la seva mort, i una mort en creu. I l'Església per boca de sant Pau ens revela el nom que està per damunt de tot altre nom: *Crist es féu obedient fins a la mort, i una mort de creu. Per això Déu l'ha exalçat i li ha concedit aquell nom que està per damunt de tot altre nom, perquè en el nom de Jesús tothom s'agenolli ... i tots els llavis reconeixin que Jesucrist és Senyor, a glòria de Déu Pare* (Fl 2,8-11). Sí, germans, Jesús és el Senyor a glòria de Déu Pare. El nom de Déu pren aquest nom definitiu en el rostre de Crist, rostre que avui contemplem ple de sofriment i dolor, de sang i d'escopinades. En aquest rostre, solament en aquest rostre, nosaltres podem trobar el rostre del Déu vertader. Jesús és el Senyor a glòria de Déu Pare! La glòria de Déu la veiem en el rostre de Jesús mort en creu, sepultat i ressuscitat el tercer dia.

La nostra confessió de fe és resposta a la manifestació de Déu. En Jesús, en l'esdeveniment de Jesús mort i ressuscitat, nosaltres trobem la paraula definitiva de Déu a la humanitat i hi donem la resposta adient: la nostra fe. Una fe que té una primera i fonamental afirmació: Crist ha mort per nosaltres, Crist ha ressuscitat per fer-nos justos. Jesús és el Senyor a glòria de Déu Pare. I aquesta darrera afirmació compromet la nostra vida i ens fa ser i viure com a autèntics cristians. Moltes persones van veure que Jesús va morir, moltes altres han sentit i saben que Jesús ha mort en la creu. Molts també han sentit que Jesús ha ressuscitat. Però solament els cristians, els autèntics cristians, són els qui diuen: «Jesús és el Senyor!» Encara més, el “nostre” Senyor, el “meu” Senyor.

Confessar Jesús com a Senyor nostre significa reconèixer-lo en la seva identitat més pregona: ell és el Fill de Déu, el meu salvador, el qui m'ha redimit al preu de la seva sang; i per això jo ja no sóc meu, no em pertanyo; sóc d'ell, sóc de Jesús; ell és el meu Senyor al qual em dec totalment. La meua vida sense ell no té cap sentit. No tinc ni puc tenir cap altre senyor en la meua vida, seria un pecat pitjor que l'adulteri; no puc servir ningú més, res més. Reconèixer Jesús com a Senyor és la llibertat primera i fonamental que rebo gratuïtament amb la salvació, però també és conquesta diària, deixant-me guiar per l'Esperit Sant que em porta a dir i a viure amb plena llibertat: Jesús és el Senyor!

Avui, en el moment de l'adoració de la creu de Crist ens agenollarem tres vegades, com ja hem fet en el moment de la mort de Crist en la lectura de la Passió. Farem expressió del que ens ha dit sant Pau: *al nom de Jesús tothom s'agenolli*. Davant la creu de Jesús, expressió del seu amor, no podem fer res més que caure de genolls perquè en ella es manifesta la plenitud de la divinitat. Ell és l'únic i autèntic Senyor, l'únic davant el qual l'home s'ha d'agenollar per expressar la grandesa de Déu i la nostra petitesa. Agenollar-se davant de Déu és l'escola de la gran llibertat. Qui no cau de genolls davant de Déu, caurà amb tota certesa de genolls davant els ídols d'aquest món, ídols falsos que no tenen ni alè, ni vida, que tenen peus de fang.

Germans estimats, l'Església avui com sempre no pot fer res més que mirar Jesús, Jesús mort en creu, l'esdeveniment de tots els segles. I com sant Pau davant els problemes de la humanitat, els nostres problemes, no pot fer res més que anunciar i confessar Crist, i Crist crucificat: *Els jueus demanen prodigis, i els grecs cerquen saviesa, però nosaltres prediquem un Messies crucificat, que és un escàndol per als jueus i, per als grecs, un absurd. Però és poder i saviesa de Déu per a tots els qui són cridats, tant jueus com grecs. Perquè allò que sembla absurd en l'obra de Déu és més savi que la saviesa dels homes, i allò que sembla feble en l'obra de Déu és més fort que no pas els homes* (1Co 1,22-25). Perquè nosaltres per obra de Déu tenim tot el que som, ja que Déu ha fet d'ell la nostra saviesa, la nostra justícia, la nostra santedat i la nostra redempció (cf. 1Co 1,30).

Santa Maria, Mare Dolorosa al peu de la creu, pregueu per nosaltres, pecadors, ara i en l'hora de la nostra mort. Amén.